

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 126/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu inšpekčnej služby, útvaru inšpekcie, odboru inšpekčnej služby Stred, Banská Bystrica, a jeho opatrením z 29. októbra 2019 v konaní vedenom pod ČVS: UIS-235/0-OISS-2019, ako aj postupom Krajskej prokuratúry v Trenčíne a jej opatrením z 9. decembra 2019 v konaní vedenom pod č. k. 4 Kn 95/19/3300-18 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .
2. Žiadosti [REDAKOVANÉ] o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o jeho ústavnej sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Úradu inšpekčnej služby, útvaru inšpekcie, odboru inšpekčnej služby Stred, Banská Bystrica (ďalej aj „úrad inšpekčnej služby“), a jeho opatrením z 29. októbra 2019 v konaní vedenom pod ČVS: UIS-235/0-OISS-2019 (ďalej len „namietaný postup úradu inšpekčnej služby“), ako aj postupom Krajskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej aj „krajská prokuratúra“) a jej opatrením z 9. decembra 2019, v konaní vedenom pod č. k. 4 Kn 95/19/3300-18 (ďalej len „namietaný postup krajskej prokuratúry“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal úradu inšpekčnej služby oznámenie o okolnostiach nasvedčujúcich, že došlo k spáchaniu trestného činu na tom skutkovom základe, že neznámi zdravotníci zamestnanci Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] vystavovali zdravotné preukazy na výkon epidemiologicky závažných činností (napr. kuchár, mäsiar) osobám, ktoré boli nakazené vírusom hepatitídy typu C. Orgány činné v trestnom konaní predmetné oznámenie sťažovateľa vybavili tak, že ho podľa § 197 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietli, pričom ich procesný postup je podľa tvrdenia sťažovateľa v súčasnosti taktiež predmetom prieskumu ústavným súdom, avšak v inom konaní. Podstata dôvodov ústavnej sťažnosti preskúmvanej v tomto konaní spočíva v tom, že sťažovateľ (podľa jeho názoru v procesnom postavení

oznamovateľa trestného činu a zároveň poškodeného) v trestnom konaní vedenom úradom inšpekčnej služby pod ČVS: UIS-235/0-OISS-2019 požiadal podľa § 69 Trestného poriadku vyšetrovateľa úradu inšpekčnej služby o vyhotovenie fotokópie vyšetrovacieho spisu a jeho následné zaslanie do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody [REDACTED]. Opatrením vyšetrovateľa úradu inšpekčnej služby z 29. októbra 2019 bol sťažovateľ písomne vyrozumieť o zaslaní fotokópie požadovaného vyšetrovacieho spisu s tým, že boli uskutočnené opatrenia proti prezradeniu lekárskeho tajomstva, a to znečítateľnením tých častí vyšetrovacieho spisu, ktoré obsahovali údaje zo zdravotnej dokumentácie dotknutých osôb. Po oboznámení sa s predmetným opatrením sťažovateľ požiadal 11. novembra 2019 o preskúmanie namietaného postupu vyšetrovateľa úradu inšpekčnej služby prostredníctvom prokurátora krajskej prokuratúry. Prokurátor krajskej prokuratúry opatrením z 9. decembra 2019 vydaným pod č. k. 4 Kn 95/19/3300-18 upovedomil sťažovateľa o tom, že namietaný postup vyšetrovateľa úradu inšpekčnej služby považuje za zákonný.

3. Namietaným postupom úradu inšpekčnej služby a namietaným postupom krajskej prokuratúry došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a taktiež k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom v konkrétnom namieta najmä nasledujúce. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namietal, že § 69 ods. 5 Trestného poriadku neumožňuje vyšetrovateľovi znečítateľniť tú časť vyšetrovacieho spisu, ktorá obsahuje informácie o zdravotnom stave určitých osôb, keďže za dodržanie lekárskeho tajomstva zodpovedá lekár podľa príslušných všeobecne záväzných právnych predpisov, a nie orgány činné v trestnom konaní. Podľa názoru sťažovateľa ak sa takéto údaje dostali legálnou cestou do vyšetrovacieho spisu, nebolo v kompetencii vyšetrovateľa úradu inšpekčnej služby urobiť opatrenia zamedzujúce právu sťažovateľa na nazeranie do spisu. V ďalšom sťažovateľ poukazuje taktiež na svojvoľný postup prokurátora krajskej prokuratúry, keďže tento sa podľa jeho názoru nedostatočným spôsobom zaoberal obmedzením práva oznamovateľa na prístup k celému vyšetrovaciemu spisu zo strany vyšetrovateľa úradu inšpekčnej služby, čím svojvoľným výkladom poprel materiálny význam § 69 Trestného poriadku. Namietaný postup krajskej prokuratúry preto sťažovateľ

považuje za „zjavný argumentačný faul“ prokurátora, pričom argumentáciu použitú na odôvodnenie upovedomenia prokurátora krajskej prokuratúry z 9. decembra 2019 vydaného pod č. k. 4 Kn 95/19/3300-18 označuje za „balast“, ktorý má odpútať pozornosť od jadra problému. Podľa názoru sťažovateľa je na č. listu 57 a č. listu 58 vyšetrovacieho spisu jednoznačne preukázané, že jeden z odsúdených () trpel na hepatitídu typu C a napriek tejto skutočnosti vykonával v ústave na výkon trestu odňatia slobody prácu kuchára. Sťažovateľ je presvedčený, že k znečisteniu predmetných častí vyšetrovacieho spisu zo strany vyšetrovateľa úradu inšpekčnej služby a následnému „odobreniu“ tohto postupu ako zákonného zo strany prokurátora krajskej prokuratúry došlo úmyselne na účel zmarenia vyšetrovania ním oznámeného skutku.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol tak, že jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Úradu inšpekčnej služby, útvaru inšpekcie, odboru inšpekčnej služby Stred, Banská Bystrica a jeho opatrením z 29. októbra 2019 v konaní vedenom pod ČVS: UIS-235/0-OISS-2019, ako aj postupom Krajskej prokuratúry v Trenčíne a jej opatrením z 9. decembra 2019 v konaní vedenom pod č. k. 4 Kn 95/19/3300-18 porušené boli. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje opatrenie krajskej prokuratúry z 9. decembra 2019 v konaní vedenom pod č. k. 4 Kn 95/19/3300-18 zrušiť a vec jej vrátiť na ďalšie konanie. V závere svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ koncipuje žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, ktorú odôvodňuje svojimi nepriaznivými majetkovými pomermi, keďže sa od roku 2013 nachádza v ústave na výkon trestu odňatia slobody a zároveň nevlastní žiadny hnutel'ný ani nehnuteľný majetok.

II.

Východiskové ústavnoprávne normy

5. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v ustanovení § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom a jeho závery

K namietanému postupu úradu inšpekčnej služby a jeho opatreniu z 29. októbra 2019 v konaní vedenom pod ČVS: UIS-235/0-OISS-2019

10. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva vyplývajúceho z ústavy, ako aj práva vyplývajúceho z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach bližšie vymedzených v bode 3 odôvodnenia tohto rozhodnutia, ku ktorému malo podľa jeho tvrdení dôjsť postupom úradu inšpekčnej služby a jeho opatrením z 29. októbra 2019 v konaní vedenom pod ČVS: UIS-235/0-OISS-2019 tým, že mu ako oznamovateľovi trestného činu v predmetnom konaní bola na základe jeho žiadosti podľa § 69 Trestného poriadku do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody [REDACTED] [REDACTED] zaslaná fotokópia požadovaného vyšetrovacieho spisu s tým, že boli uskutočnené opatrenia proti prezradeniu lekárskeho tajomstva, a to znečítateľným tých častí vyšetrovacieho spisu, ktoré obsahovali údaje zo zdravotnej dokumentácie dotknutých osôb.

11. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou, a taktiež systém ochrany ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, respektíve ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu ku všetkým orgánom verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (čl. 127 ods. 1 ústavy), a to tak, že všetky orgány verejnej moci sú v rámci výkonu svojej pôsobnosti primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, respektíve ľudských práv a základných slobôd (čl. 152 ods. 4 ústavy). Orgány verejnej moci sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až

vtedy, ak nie je daná právomoc iných orgánov verejnej moci, respektíve v prípade nefunkčnosti činnosti týchto orgánov, ktoré sa na ochrane ústavnosti primárne podieľajú (II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09).

12. Vychádzajúc zo svojej judikatúry uvedenej v predchádzajúcom bode tohto uznesenia, vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa postupu úradu inšpekčnej služby a jeho opatrenia z 29. októbra 2019 v konaní vedenom pod ČVS: UIS-235/0-OISS-2019 ústavný súd konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Trestný poriadok, upravujúci inštitút nazerania do spisov prostredníctvom svojho ustanovenia § 69 ods. 2, poskytuje priestor aj na preskúmanie závažnosti dôvodov, z ktorých orgán činný v trestnom konaní (spravidla policajti) celkom alebo sčasti odmietol vymedzeným subjektom realizovať súbor procesných oprávnení súvisiacich s právom nazeráť do spisov. Podľa citovaného ustanovenia Trestného poriadku je orgánom verejnej moci, oprávneným na preskúmanie dôvodov odmietnutia práva nazrieť do vyšetrovacieho spisu, prokurátor (v prípade, že právo nazeráť do spisov bolo celkom alebo sčasti odmietnuté zo strany policajta). Rozhodovanie o odôvodnenosti odmietnutia nazretia do celého vyšetrovacieho spisu zo strany policajta bolo v konkrétnom prípade zverené prokurátorovi, ktorý namietaný postup policajta preskúmal v konaní vedenom pod č. k. 4 Kn 95/19/3300-18, ktorého výsledkom bolo upovedomenie sťažovateľa o tom, že namietaný postup vyšetrovateľa úradu inšpekčnej služby považuje za zákonný.

13. Ochranu základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám sťažovateľa bola oprávnená a zároveň povinná poskytnúť krajská prokuratúra v rámci preskúmania postupu vyšetrovateľa inšpekčnej služby uvedeného v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti namietanému postupu úradu inšpekčnej služby, ako aj jeho opatreniu z 29. októbra 2019. Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému postupu krajskej prokuratúry a jej opatreniu z 9. decembra 2019 v konaní vedenom pod č. k. 4 Kn 95/19/3300-18

14. Ako vyplýva z bodov 1 až 4 odôvodnenia tohto rozhodnutia, sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namieta, že krajská prokuratúra namietaným postupom, ako aj opatrením z 9. decembra 2019 porušila jeho označené základné právo garantované ústavou, resp. právo garantované dohovorom, keďže prokurátor krajskej prokuratúry sa podľa názoru sťažovateľa nedostatočným spôsobom zaoberal obmedzením práva oznamovateľa na prístup k celému vyšetrovaciemu spisu zo strany vyšetrovateľa úradu inšpekčnej služby, až napokon realizácii uvedeného procesného práva zo strany sťažovateľa nevyhovelo, čím „svojevoľným výkladom poprel materiálny význam ustanovenia § 69 Trestného poriadku“.

15. V uvedených súvislostiach je potrebné uviesť, že s účinnosťou od 1. marca 2019 bolo prostredníctvom zákona č. 54/2019 Z. z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov novelizované ustanovenie § 69 ods. 1 Trestného poriadku, pričom výpočet subjektov oprávnených na nazeranie do spisov v trestnom konaní bol rozšírený o oznamovateľa trestného činu v prípade, ak nie je zároveň poškodeným. Oznamovateľ trestného činu a poškodený trestným činom tak majú od nadobudnutia účinnosti predmetnej novelizácie Trestného poriadku vo vzťahu k právu nazerať do spisov v trestnom konaní de iure rovnaké procesné postavenie, a preto podľa názoru ústavného súdu nie je bližšie potrebné zaoberať sa konkrétnym procesným postavením sťažovateľa v trestnom konaní vedenom úradom inšpekčnej služby. Túto skutočnosť však podľa názoru ústavného súdu bolo potrebné osobitne zdôrazniť, keďže vo svojej ústavnej sťažnosti sa sťažovateľ sám zmätočne označuje za oznamovateľa – poškodeného.

16. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušných orgánov verejnej moci, ktoré ich pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k určitému procesnému postupu, ani

preskúmať, či v konaní pred týmito orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná (m. m. I. ÚS 13/00, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

17. Sťažovateľ prostredníctvom ústavnej sťažnosti súbežne namieta porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, a taktiež porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie garantované čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti pri interpretácii obsahu a rozsahu základných práv a slobôd zohľadňuje judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), týkajúcu sa jednotlivých ľudských práv a základných slobôd garantovaných dohovorom. Základnému právu na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zodpovedá v štruktúre práv garantovaných dohovorom právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

18. Z judikatúry ESLP však vyplýva, že čl. 6 dohovoru nie je aplikovateľný na poškodeného v trestnom konaní, ktorého trestné oznámenie bolo odložené bez toho, aby bolo začaté trestné stíhanie údajného páchatel'a (Duchoňová proti Českej republike, rozhodnutie z 2. 10. 2006, č. 29858/03, oddiel 1). Z ustálenej judikatúry ESLP taktiež vyplýva, že čl. 6 dohovoru je v zásade aplikovateľný iba v prípade, pokiaľ sa poškodený k trestnému konaniu pripojil a uplatnil si v rámci adhézneho konania svoj nárok na náhradu škody, ktorá mu bola v príčinnej súvislosti s trestným činom spôsobená. Namietat' porušenie práv vyplývajúcich z čl. 6 dohovoru zo strany orgánov verejnej moci teda nemôže poškodený, ktorý sa trestného konania zúčastňuje len s cieľom prispieť k odsúdeniu obvineného (Corbu proti Rumunsku, rozhodnutie z 31. 3. 2009, č. 27396/04, § 30 – § 33). Podľa názoru ústavného súdu sú uvedené právne názory ESLP k výkladu čl. 6 dohovoru

v plnom rozsahu uplatniteľné aj na interpretáciu základného práva na inú právnu ochranu garantovaného predovšetkým prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 202/2013).

19. Navyše, je potrebné uviesť, že slovo „každý“ v čl. 46 ods. 1 ústavy nezahŕňa rovnaký okruh oprávnených subjektov v akomkoľvek type zákonom upraveného konania. V prvom rade je potrebné uviesť, že iné osoby sa stotožňujú s pojmom „každý“ v rámci trestného konania a iné osoby v rámci civilného konania (I. ÚS 53/96). V nadväznosti na skutočnosti uvedené v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia je potrebné zdôrazniť, že poškodenému, ktorý sa pripojil k trestnému stíhaniu páchatel'a trestného činu a zároveň si v adhéznom konaní uplatnil svoj nárok na náhradu škody, prislúcha ochrana len podľa civilnej časti čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda len pokiaľ ide o rozhodovanie o občianskych právach a záväzkoch poškodeného, medzi ktoré nepochybne patrí konanie a rozhodovanie o náhrade škody, ktorá mu v príčinnej súvislosti s trestným činom vznikla. Sťažovateľ však takým poškodeným v posudzovanom prípade nebol.

20. Argumentom a maiori ad minus (od väčšieho k menšiemu) je podľa názoru ústavného súdu, aj v súlade s už citovanou judikatúrou ESLP, možné uzavrieť nasledujúce: ak čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je možné ani vo svojej civilnej rovine aplikovať na ochranu práv tých poškodených, ktorí sa trestného konania zúčastňujú len s cieľom prispieť k odsúdeniu obvineného (bez uplatnenia svojho nároku na náhradu škody v trestnom konaní), nemôže sa tento článok vzťahovať ani na oznamovateľ'a trestného činu, ktorý zároveň nie je poškodeným, a to aj napriek skutočnosti, že procesné oprávnenia oznamovateľ'a trestného činu boli výrazným spôsobom posilnené najmä prostredníctvom zmienenej novelizácie Trestného poriadku účinnej od 1. marca 2019. Procesné postavenie sťažovateľ'a ako oznamovateľ'a trestného činu v trestnom konaní vedenom úradom inšpekčnej služby nedeterminuje taký spor, ktorého výsledok by mal vplyv na jeho materiálne postavenie. Článok 6 ods. 1 dohovoru sa totiž vo svojej civilnej časti vzťahuje iba na spory, ktoré sa týkajú občianskych práv a záväzkov, pričom výsledok sporu musí mať priamy a rozhodujúci vplyv na práva sťažovateľ'a (Le Compte a ďalší proti Belgicku, rozhodnutie z 23. 6. 1981, č. 6878/75, oddiel 49). Pri posúdení neaplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru na procesné postavenie osoby poškodenej trestným činom, ktorá si náhradu

škody v trestnom konaní neuplatňuje, a oznamovateľa trestného činu je spoločným menovateľom skutočnosť, že ani v jednom z oboch zmienených prípadov v rámci trestného konania nejde o taký spor, ktorý by sa týkal občianskych práv a záväzkov uvedených osôb, a zároveň by mal materiálny vplyv na ich práva. V načrtnutých súvislostiach je možné dodať, že legislatívne zmeny, uskutočnené na vnútroštátnej úrovni, nemusia vždy esenciálne nájsť svoj odraz v medzinárodne inštitucionalizovanom mechanizme ochrany ľudských práv a základných slobôd, ktorý v konkrétnom prípade predstavuje čl. 6 ods. 1 dohovoru a k nemu prislúchajúca judikatúra ESLP, a teda môžu existovať mimo jeho rámca.

21. Na základe všetkého dosiaľ uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že medzi namietaným postupom krajskej prokuratúry a jej opatrením z 9. decembra 2019 a obsahom práv, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

22. V závere sa ústavný súd vysporiadal aj so žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ktorú sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti výslovne formuloval. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú prax, v zmysle ktorej je jednou z podmienok vyhovenia žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom skutočnosť, že v jeho prípade nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Keďže ústavný súd, tak ako to je uvedené v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto rozhodnutia, skonštatoval dôvody pre odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa v prevažnej miere pre jej zjavnú neopodstatnenosť, teda jej zjavnú bezúspešnosť, rozhodol o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie advokáta tak, že jej nevyhovel (bod 2 výroku).

23. S ohľadom na všetky uvedené závery ústavného súdu bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu